

Mijn ouders André en Anna 94 en 89 jaar waren tot vorig jaar nog altijd zelfstandig in een eigen huis met alle comfort.

Ze stonden voor alle veiligheid al 10 jaar op de wachtlijst van RVT Elverdinge.

In mei 2016 begon mama te zeggen dat ze wilde verzorgd worden in het RVT. We moesten onmiddellijk een plaats aanvragen in Elverdinge of Vlamertinge.

Haar redenering was, er sterft wel elke week iemand, dus zal er plaats zijn !

Zonder afspraak kwamen we natuurlijk van een kale reis terug !

Na informatie bij de huisarts was haar score te goed voor opname.

Vanaf 1 juli kwam familiehelp 's morgens mama wassen, bedden opmaken en ontbijt klaarzetten. Rond de middag kwam een warme maaltijd uit het RVT Elverdinge.

De boodschappen deed ik al 5 jaar.

De was en de plas mocht ik sinds 1 jaar doen. Wekelijks kwam een poetsvrouw (15 jaar).

In september verslechterde haar toestand geleidelijk. Vanaf dan kwam familiehelp haar 's avonds in bed stoppen.

Op 9 november had de vorige huisarts een papier achtergelaten dat mij moesten invullen ivm laatste wilsbeschikking. We hielpen dit in te vullen. Papa was bloednuchter : "Aan mij hoef je geen kosten meer te doen. "

Mama verklaarde gewoon dat ze geen pijn wou lijden. Wij dachten dat de kous hiermee af was !

's Anderendaags 's avonds werden wij opgebeld om dringend af te komen. Mama voelde zich echt niet goed en zei dat ze zou sterven.

Waarschijnlijk heeft de avond ervoor haar geen deugd gedaan.

Ik zou dit nooit meer doen op deze wijze !

Na dagen en nachten voor haar gezorgd te hebben mocht ze op 11 december naar de "geheugenkliniek".

Wat een dagopname ging worden, werd een opname in het ziekenhuis.

Van het ene onderzoek naar het andere... Inspraak hadden we niet...

Op een bepaald moment moest ze naar de gynaecoloog . 89 jaar en op die tafel... menonwaardig, gelukkig was ik erbij. Op een bepaald moment zegt de dokter iets te zien.

Ik heb het haar dan vlakaf gevraagd "Wat ga je nu doen ?"... een ijzige stilte volgde..

Moet je werkelijk binnenste buiten gekeerd worden om in een rusthuis binnen te raken ?

Iedere dag werd ze verwarder en verwarder en at ze niet meer.

Ondertussen zijn we terug naar Elverdinge geweest en werden we ontvangen door een stagiair sociaal assistent. Die man kon ons niets beloven.

Kort voor kerstdag kregen we dan het verlossende telefoontje van Iris dat er een plaats vrij kwam voor een koppel.

De dokter in het ziekenhuis vond dat papa niet kon verplicht worden mee te gaan.

Gelukkig besliste papa heel gauw dat hij mee wou naar Elverdinge.

Voor ons een grote opluchting !

We kwamen op gesprek met Iris. Papa was bang als mama niet in het RVT zou geraken dat hij terug naar huis zou moeten.

Een pak van ons hart dat hij zou mogen blijven !

Gelukkig waren we enkele dagen voor kerstmis en wilden ze ons in Elverdinge liever na nieuwjaar.

Liesbet kwam op bezoek voor de eerste kennismaking en dat gaf veel vertrouwen.

We kregen een afspraak om het appartementje te zien (wij hadden nog geen enkele kamer gezien) en toen stond mijn wereld eventjes stil...

Ik had een ander idee van een appartementje. De kamer was ijskoud en leeg. Het toilet leek de badkamer te zijn.

De geur op de gang (diaree) was verschrikkelijk.

Na wat slikken gingen we ervoor.

Gelukkig kregen we van de directie in de kerstperiode de tijd om met meubeltjes en gerief te komen zodat de kamer al heel wat huiselijker werd.

Op 3 januari stond papa klaar met zijn pillendoos en zijn laatste pakje chocolade in de hand.

De pillendoos moest hij onmiddellijk afgeven.

Dit was voor hem niet gemakkelijk, hij beheerde dat nog volledig zelf. "Zullen ze dat wel juist geven op het juiste uur ?"

Ondertussen kwam mama met mij en de ziekenwagen toe in het RVT. Ze had nog zo graag eens haar huis gezien voor ze binnenkwam...

Daar sta je dan met pak en zak aan de receptie.

De lieve glimlach van de secretaresse deed deugd.

Na een belletje stond Iris er direct (ondanks haar vrije dag) om naar boven te gaan.

Bovengekomen was de kamer lekker warm en konden ze plaats nemen in hun eigen zetel.

Ze moesten nu ook hun paspoort afgeven, op dat moment beseften ze nog niet goed dat ze dat niet meer zouden terugkrijgen. Ook werd er gezegd geen geld bij zich te hebben. Dat was vreemd voor hem. Geen identiteit - geen geld

Als we goed en wel bekomen waren mochten we naar de cafetaria voor een aperitief en warm middagmaal. Fantastisch was dat met de ganse familie samen weer aan tafel na al die hectische weken.

Het was fijn te ervaren hoe warm we onthaald werden.

Geen mevrouw en meneer, geen Andreetje en Annatje, maar wel André en Anna.

Iedere keer dat we naar de cafetaria gingen, stonden de animatieverantwoordelijke en de mevrouw van de koffie klaar om hen te verwelkomen. Dat deed deugd !

"Hoe weten zij zo goed onze naam ?" zei papa altijd.

Ondanks de lieve mensen van de cafetaria was het moeilijk om in te dringen in

die kliekjies.

Papa wou direct met iedereen contact zoeken en weten of hij daar iemand zou kennen.

De wet van de privacy belet dit ! Soms een beetje jammer.

Al gauw ontdekte hij Georges (jeugdvriend van in de lagere school van St. Jan).

Ze hadden mekaar in geen 80 jaar teruggezien.

Ontroerend wat die twee allemaal te vertellen hadden.

Mama was zwak en stilletjes.

In bed worden gewassen was iets vreemd voor haar.

Ze vond in het begin dat het er nogal ruw aan toe ging. Al dat draaien en keren was lastig vooral omdat ze zo stijf geworden was (Parkinson).

Ze miste haar zo comfortabele badkamer waar ze op een stoel kon gewassen worden.

Naar het toilet mocht en kon ze niet meer gaan dus moest ze op de "wc stoel".

Het deed pijn zo haar waardigheid te moeten zien afgeven. Ondertussen gaat ze naar het toilet en is dat probleem opgelost.

Voor de nacht maakte ik mij serieus zorgen. Hoe gaat papa hier het licht vinden, het toilet vinden, de bel... enz.

Toevallig botste ik de eerste avond op de directeur en ik vroeg hoeveel nachtdiensten er waren. 2 voor 130 mensen. Ik kon het niet geloven... Hoe hou je dat onder controle ?

Wat als mensen op de gang lopen ? Wat al er eentje slecht gaat ? Wat bij een sterfgeval ?

Gelukkige stelde hij mij gerust dat mensen niet wakker gemaakt worden.

De eerste dagen kwam de verzorging veel binnen zodanig dat ze goed opgevolgd waren.

Ik mocht altijd bellen met Liesbet. Dat gaf mij vertrouwen. Papa die altijd gewoon was om zijn eigen gedacht te doen, moest nu wel luisteren en doen wat de verpleging zei. Ongelooflijk hoe ze op een fijne manier er in slaagden om het wassen en verversen te verbeteren.

Nooit gedacht dat dit zou lukken !

Voor de maaltijden zaten ze eerst beneden, na een tijdje moesten ze naar de klaproos bij Maria en Jozef . Ik vond het wel grappig, thuis hadden ze nooit choco op de boterham en nu eten ze het wel !!

Enkele maanden terug werd ik uitgenodigd bij de dementieverantwoordelijke (Kim).

Mama wil altijd maar haar huis terug zien.

Ik heb daar veel nuttige tips gekregen en ook bevestiging van wat ik al deed.

De ergo brengt soms verslag uit van mama die kan genieten van het relaxatiebad. Met de mevrouw van de kiné (uit Vlamertinge) heeft ze echt een vertrouwensband.

Haar stappen is enorm verbeterd.

De uitstappen met de animatieploeg laat hen aanvoelen dat zij ook nog kunnen genieten van de wereld buiten het RVT.

Deze zomer hebben zij vooral genoten van de tuin (in de cafetaria heerst er toch een grote drukte).

In de schaduw onder een boom of zeil kom je ook eens in contact met andere families.

Wel en wee wordt er gedeeld. Soms ben je al een beetje steun voor nieuwe bewoners en hun familie (kan ook deugd doen).

Mijn ouders achterlaten in het RVT voelde aan zoals ik de kinderen de eerste keer naar de onthaalmoeder moest doen : - emotioneel en bekommerd.

Je verliest je ouderlijke thuis, het warme nest.

Loslaten... je leert het nooit...

Maar in de eerste plaats leef je nu veel intenser met hen. Het is alleen nog dat wat echt telt die belangrijk is. En genieten van wat wel nog kan!

De 2 blauwe handdoeken die wij kregen bij opname (en die eerst 2 maanden in de kast lagen) symboliseren wel de warme zorg die jullie aanbieden.

Ik snapte dat niet zo bij opname.

Iedereen doet zijn best op zijn terrein en dat is het voornaamste !

Tenslotte zijn wij dankbaar dat wij onze ouders al meer dan 66 jaar samen mogen hebben. Dat is niet voor iedereen weggelegd.

Dank je wel "Home Vrijzicht" voor de ontzettende betrokkenheid en warmte die jullie geven en uitstralen aan mijn ouders om in die laatste fase van het leven samen met ons mee te gaan.

Martine

10.10.2017